

научаваме името, идва да я види, той употребява за първи път малкото ѝ име: „Helene“. И то на френски език. Многозначително, нали?! Много странен похват, за да се обрисова един чужд свят, свят на особени отношения.

Авторът не крие възхищението си от поручик Бенц. Беше ми подхвърлено, че във външния му вид Димов е описал себе си. „Великолепно развито тяло, златна коса и сини очи - прости, но силни неща, които доказваха чистотата на расата му.“³ Заключението напомня за определени арийски мировъзрения! Поручик Бенц създава впечатление и с „широките си рамене“- белег за „физическа сила и издръжливост“⁴.

Описването на външността на героите си авторът използва не само в „Поручик Бенц“, но и в „Осъдени души“.

Особен похват, за да изрази по-добре авторската позиция.

Когато описва шофьора на поручик Бенц, също немец, Димов не е изпълнен със суперлативи: „Шофьорът къс, дебел, безформен померанец, с мънички, тесно поставени очи“⁵. И по-нататък: „Това сякаш доказваше гениалната способност на немската раса да поставя индивидите си в огромния военен механизъм според способностите им. Човек веднага долавяше, че този шишко е годен за тилов шофьор и за нищо друго.“⁶.

Явно е влиянието от заниманията на Димов с медицина (обща), съвсем сигурно и с френология. А и Фройд не му е чужд. Авторът явно симпатизира на главния герой, поручик Бенц, и чрез него осъществява и своето превъплъщение.

На страстта на Бенц към автомобила, към мощта на мотора, са отделени също няколко реда, които още повече подчертават силата тази личност: „Осени го суетно съзнание за мощ-безформечата мощ на мотора, който с луда бързина щеше да го отнесе до другия край на хоризонта и после да го върне.“⁷.

Романтиката и емоционалността е изпълнила този германец и тя доминира в неговата централна за романа фигура.

Другият герой, също германец, също от обкръжението на госпожица Петрашева, вече Елена Петрашева, е Андерсон. Той не прави особено впечатление, не импонира с нищо.

Третият е поручик Хиршфогел, грозен, болен от малария, язвителен. Но познаващ много добре живота с неговите изненади, взаимовръзки и неочаквани обрати.

Австрийският благородник - капитан фон Харсфелд, е годеник на Петрашева. Независимо от това и той е с епизодични прояви, не блести с нищо, дори и с физическа красота. Присъствието му в романа, подчертава бездушието на госпожица Петрашева, след което той, наранен от нея изчезва в небитието.